

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redaktie: Erica Scheffers, R.L. du Bois, F.A. Bijlsma

Redaktieadres: F.A. Bijlsma, A.T.V.A., Marnixstraat 290

No 26

5 april

1957

De toestand was niet hoopgevend,
maar dat is de toestand nooit.

Remco Campert.

In de donkere dagen, die aan de lente voorafgaan, stond de jongen Absalom in tweestrijd. De dag galmde van een afzichtelijk onweer, doch Absalom hoorde niets. Zijn tweestrijd was onweer. Joab was geen vriend van Absalom. De twee jongens hadden een hekel aan elkaar. Dat was een van de dingen, waarover Absalom in tweestrijd was. Als hij Joab bij zijn vader zwartmaakte, zou deze hem zeker aan de beul overleveren. En wellicht zou hij er later nog eens spijt van hebben, dat hij Joab zo maar liet lopen. Absalom was een twifelaar. Nooit kon hij besluiten te gaan of te blijven. Hiertussen zweefde hij nu al achttien jaar. Hij was achtergeraakt bij allen, die gegaan waren, of gebleven. Later zou hij spijt hebben, dat Joab nog leefde. Maar toen hing hij al met zijn haren in een boom. En Joab stormde met een zwaard in de hand op hem af. Dat was slechts vijf jaar later.

ENGLISH POEM FOR THE GIRL I LOVED
BUT NOW SHE'S GONE AND I AM CROOKED
LIKE A CHILD DREAMING OF ALL THINGS HAPPENED BEFORE
O GOD WHY DOESN'T SHE COME BACK

That one first night I was so glad
and drunk of happiness, so that
I did not see the suits you wore
that day after that night before.

(and for j.b.;
he gave me the
idea)

You must remember how I knelt
for you, my dear; never I felt
like that, neither the evening nor
the day after a night before.

I thought you loved me and I knew
the world was growing something new.
You kissed me fiercely at the door
the day after the night before.

I'm thinking over all we fought.
I'm crying at the dreadful thought
you'll never give me any more
a day after a night before.

Peter Angalow.

G E B E U R T E N I S .

Er waren zeven kleutertjes
Die in de rivier aan het zwemmen waren
Van drie uur tot vier uur in de middag.
Eerst waren ze maar met zijn zessen,
Ravotten alsof er geen school bestond,
Deden zelfs openlijk of het vakantie was,
En wisten gewoonweg van geen ophouden;
Maar toen arriveerde er een zevende.
Meer hadden ze er echt niet verwacht,
En ze waren dan ook allemaal erg verbaasd.
Eerst gingen er drie weg, gezellig.
Later nog een, in zijn dooie eentje.
Stil gingen de overgeblevenen op een hek zitten.
Je begrijpt nu wel dat het in september was,
Een mooie en warme dag in september.

Pierre Anjalou.

U I T D E F I J N E K E U K E N

I.

Men zal het met mij eens zijn, dat het gewenst is zo nu en dan stoom af te blazen. Werkeuzels heb ik dat nooit zien doen, maar onder de categorie paarden is het schering en inslag; men zegt dan: daar staat een dampende hit. Het a fortiori wil ik toepassen op de ijzeren paarden, die de NS vroeger in haar stallen had staan. Daar was het wel het duidelijkst. En die pronkstukken van onze nationale renstal schaamden zich er niet voor: zo'n oude loc kon een deuntje blazen, dat menigeen liever niet aan zijn oren toevertrouwde. Ik heb me laten vertellen, dat deze beesten tegenwoordig alleen nog in Ghana in het wild leven. Dat zal ook wel spoedig afgelopen zijn, want het afrikaanse volk ontwaakt: "Ontwaakt gij, die slaapt en vervangt uw kolenlocomotieven door diesel- en elektrische tractie". We zullen gemakshalve maar aannemen, dat studenten, net als gillende fluitketels, die van geen ophouden weten, wanneer men er niets aan doet, dezelfde neiging vertonen tot het afblazen van stoom.

II.

Je moet het in bepaalde banen leiden. Heldere geesten hebben daarom het verschijnsel sociëteit tot leven geroepen. Zij stelden een tweeledig doel: het bevorderen en het afdammen van de mate-loosheid. Nooit echter excelleert één enkele student in beide programmapunten: hij is dus of een pimpelneusje of een aan-mijn-lijf-geen-C₂H₅OH-fan. Intussen vangen we hiermee niet alle slaven der wetenschap. Er is een kleurloze massa, die de middenmoot van de zalm verorbert: het is de middenstand, die over leren knik-kers beschikt, maar niet echt voetbalt. Dit huppelen tussen de brand en de brandspuit heeft bij eerste aanschouwing vele voordelen, want het is tegelijk verwarmend en verfrissend; maar het is ook halfslachtig, het is lapwerk, gepruts: men kan niet straf-feloos de éne halve koffieboon aan een andere halve plakken: er ontstaat niet iets blijvend nieuws, want op dag en uur X laat de breuklijn zich gelden, en dan zit jantje met een diploma en piet-je met geld. Dan gaan ze weer plakken, enz. De sociëteit kent haar papieren leden. Niemand heeft er last van, want ze zijn de trouwste contributiebetalers. Ik zal hen laten, waar ze zijn. Waar dat ook zijn moge.

III.

De sociëteit is des avonds geopend na acht uur. Er zijn echter mensen, die een sleutel van het pand bezitten. Deze worden dus in genen dele beperkt. Zij maken een spaarzaam gebruik van het privilege, dat zij zich terecht of ten onrechte verworven hebben. Er is een bestuurslid belast met de opsporing van de onrechtvaardigen. Op de sociëteit zijn stille en luidruchtige mensen en soort zoekt soort. Het assortissement dranken is tamelijk gevarieerd.

Elke samenleving heeft behoefte aan regels. Iedereen heeft daarom een boekje gekregen, waarin te lezen staat: "In dit boekje is de orde en gij moogt niet buiten dit boekje gaan!" Men lacht wat honend hierom, maar de regel heeft gezag. De sancties zijn zwaar. De gestrafte overtreders voelen zich martelaren om der wille van hun geweten.

IV.

Het ergste is, dat de sociëteit een zuivelhuisje is. De mensen gaan een kaashoofd dragen: een flexibele tooi, die snel transformeert in het tegendeel. De kaashoofden en de hoofdkazen zijn bestreken met parafine. Iets wazig glanzends straalt van hen af. Het is onaandoenlijk: vroege symptomen van een sexeloze maatschappij. Begrijp me goed: als er maar één sexe is, heeft het geen zin over sexen te spreken.

V.

Er is een barjongen, die veel van Frankrijk en koffie houdt. Hij kan U dienen met café noir en café au lait. Het liefst serveert hij het laatste, want dan vangt hij zijn 'country' en PMF in één klap. Nee, liever geen café noir, want dat is toch ook de naam van een koekje uit de Zaanstreek, en de Zaanstreek is voor een francofiel Holland-Taboeland.

BLS.

Ik heb een non geschaakt:

Het klooster viel me tegen. Ik meende, dat de moeder-overste verdiept was in gebed.

Het was niet moeilijk in de cel te komen. Men had mij al zo lang verwacht. De zondagse kap en mantel stonden mij goed. Het kruis groeide op mijn borst. Ik was haar broeder-zuster en deed, wat zij van mij verwachtte. Hoe lang is dat nu al weer geleden? R.D.

IK HEB MIJN HOOFD GESTOTEN.....

Ik heb mijn hoofd gestoten aan een onzichtbare muur
keer op keer, wel duizend maal;
om door te dringen in de tuin van de taalschat
heb ik messen geslepen
die de weerstand van zwarte wolken beproeven;
heb ik geluisterd aan gespijilde matglazen vensters
naar de monotonie van de encyclopedisten
van aggregaat tot autoplastiek, en de vertogen
laten drijven naar een verre grot,
waar alles blijft, vergeten onder een last van water.
Gekneusd heb ik dan eindelijk het verlangen
een voorlopig vaarwel gezegd.

Ibrf.

s y m b o l i e k

We hebben eens een oorlog gewonnen, en daarom is er een plein:
het Victorieplein.

De zon staat in het midden van het heelal. En stralen gaan uit
van de zon.

Het zonnige Victorieplein zendt drie stralen uit, die de namen
dragen van de leiders uit die oorlog. Churchill, Roosevelt en
Vrijheids. De eerste twee stralen stralen knusjes bij elkaar; zij
verlichten het westen. Uncle Joe kijkt de andere kant uit.

Toch waren ze eens drie vriendjes.

I.F.

voor jou.

de avond is zacht
en laat gelaten
zijn licht glijden in de nacht van
lichaamsmarmer
dat jij bent
liefste
de laatste doorn sluipt heen over het grint
zachter dan ons liggen
ben jij
wij

rené witte

GEDACHTEN OVER LOS ZAND.

"Houd je van mij?" vroeg het meisje plotseling.

"In welk opzicht? Hoe bedoel je dat?"

Pedro dacht eigenlijk aan heel andere dingen. Hij had de laatste tijd moeilijkheden, maar hij begreep niet waarom, en evenmin waar ze vandaan kwamen. Waar zou liefde vandaan komen? Hij wist het niet. Hij voelde zich dom en onbegrepen.

"..... en je hebt me ook nooit gekust."

"Inderdaad, dat klopt."

Zijn beroep was radioverslaggever. Hij vond het een artistiek beroep en maakte zijn reportages zo, dat ze kunstzinnig verantwoord waren. Een enquête had uitgewezen, dat minder dan 1% naar hem luisterde. Hij voelde een sterke neiging om te gaan schelden. Waarom mislukte alles toch? Hij zou zo graag succes willen hebben, al was het dan maar klein.

"Wil je met me trouwen?"

"Trouwen? Goed."

Hij vond haar een potentiële moeder. Zichzelf vond hij meer een potentiële zelfmoordenaar. Je zou er een potentiecomplex van krijgen. Het was zo vervelend, dat van al deze complexen ook niets te maken was. Je werd er alleen lusteloos en lui van. Een abjecte allitteratie.

"..... en dan krijgen we drie kinderen."

"Is je Rhesusfactor positief?"

"Ja."

"Waarom geen vier kinderen?"

Hij wilde vier kinderen en een sleurhuwelijk. Het zou toch wel weer een sleur worden.

"Goed, vier kinderen."

Ze was misschien toch wel lief. Let's make the best of it.

Ees.

D E V O E T

aan de voet van elke
illusie, begint opnieuw
een regen, een vallende lichtschijf
een smalle hand is genoeg
een nieuw lichaam, dat
beweegt en ook wat nachtlucht
en een hand vol soepel
ijs. paul ten have

vervloekte haan,
ik zal je nek omdraaien
wanneer je het waagt
nog eens te kraaien
als mijn geliefde bij mij is.

- vrij naar het japans -

een geur van frisse appels
zo moet het einde zijn
ik bedoel,
het einde moet zo zijn
de geur van je haren
en het spitsen van je tong
wil ik bewaren
in een kleine doos.

nog tasten nu mijn handen
naar jou, je stil oprechte lach,
doch waar ze ook belanden
geluk bestaat slechts met de dag.

E. de Moor

Het grijsblauwe aarzelen van de morgen
heeft gesproken een taal
als van klapwiekende vogels,
die de middagzon zoeken,
die de ruglast der onmacht,
die te veel herinneringen dragen:
en wanneer zij te zwak zijn
hoogte en snelheid verliezen,
tot zij, gelijk mensen tasten
de aarde, waar het graan zwart is:
zo is het vlakke land.

FB

Rutger van Zeijst - DE FAMILIERAAD

Er staat nu een boek op stapel. Het eerste boek. De eerste-
ling van deze debutant tussen aanhalingstekens. De pen im-
mers is de laatste jaren zelden droog geweest. Hij was een
van de oprichters van KAAS & BROOD en heeft de niet gering
te schatten waardigheid van beschermheilige der redactie
verworven. Later was zijn ster in PC, kern soms van gif,
soms van mildheid, steeds krachtig stralend. Uit fragmenten,
die een rusteloos leven leidden in zijn achterhoofd, groei-
den de geordende artikelen, die menig eerzaam burger voor-
goed in zijn hemd hebben gezet.

Een twintigtal getrouwen heeft zich onlangs rond de queru-
lant geschaard. In het donkere zaaltje van Le Canard kre-
gen zij enkele sausjes uit het gefingeerde dagboek van An-
dries Persijn toegeschept. Zijn fantasie draaide op volle toe-
ren, elke volgende cocktail was origineler dan de vorige.
Dominee Dekkert zal elke morgen, wanneer hij ontwaakt wel een
beroerte krijgen, wanneer hij zich het volksbijbelidee van An-
dries voor de geest roept. Er bestaan plannen voor een stro-
kartonfabriek in de omgeving van Londen. En voor een onder-
grondse spoorweg in Amsterdam. De ballonvaart eindigt temid-
den van een duitse boekdrukkerstentoonstelling. Het happy end
wordt goddank slechts gesuggereerd.

En passant werd even in een korte discussie de Nederlandse
na-oorlogse litteratuur naar de mestvaalt verwezen. De goeie
niet te na gesproken. FB

-o-o-

MEDEDELING VAN DE HUISORDE VAN IBRAHIM FABEL.

Na onderzoek van oude Oosterse Mysteriën, deze gewijde en
inspirerende krachtbronnen voor alle komende tijden, heb
ik het juist en raadzaam geoordeeld mijzelf te verheffen
tot SULTAN der Huisorde, in deze hoedanigheid bijgestaan
door Mijne Doorluchtige Grootvizieren. En ben ik tot het
Besluit gekomen de edele Officieren voortaan te tituleren
als Vizieren, daardoor de Huisorde ook in Haar uiterlijke
tooi volledig te doen delen in de splendeur van het Grote
Verleden. En bereids heeft het mij behaagd wederom enkele
getrouwe lieden als Vizieren in Mijne werkzaamheden te be-
trekken.

Ibrahim Fabel, Sultan.

BEGRIJJEWADDIKBEDOEL?

NOG MAAR JUUST BEN IK DE SOCIETEIT BINNENGELOPEN EN HEB IK MIJ IN EEN VAN DE WRASSE FAUTEUILS NEERGELATEN OF ALFRED ZIT NAAST MIJ EN BEGINT:

Enfin, en toen heeft Menno hem nog even apart genomen en later zijn Jan en Jonnie nog even bij hem aan geweest, hoewel hij niet thuis was op die tijd. Maar toen was het ook al weer een stuk verder en gaf hij hoog op over Carry, omdat zij volgens zijn beweringen voortdurend de zaak nog gered had. Ja, en dan te weten, hoe hij eerst.... enfin, dat weet je. Goed, het was een rotsituatie weet je want Jonnie wilde perse met Mil praten over van Dilsen, terwijl die er zelf als hij er de lucht van gekregen had, tegenin zou zijn gegaan. Trouwens Per was er ook nadrukkelijk op tegen. Overigens zijn ze elkaar later nog eens tegen gekomen in Elysées. Je zult je voor kunnen stellen hoe dat gegaan is.

SPELEND MET DE LOSSE LEUNING VAN MIJN STOEL ZIE IK OVER DE HOOFDEN DER AANWETZIGEN DE SCHEUR IN DE ZIJMUUR ONTSTAAN. SCHUIN BOVEN DE WANDLAMP GAAN KLEINE KALKBROKJES VALLEN. ALFRED VERVOLGT BIERADEMEND MONOTOON:

.....Goed, ik zat er dus lelijk tussen in en de hele kwalijke geschiedenis begon me intussen toch ook wel weer te intrigeren. Nu ja, wat moest ik doen? Ik heb nog even geaarzeld om zelf naar hem toe te gaan, maar dat gaf toen toch ook niets meer veronderstelde ik. Had ik het toen toch maar even gedaan, want de mop was, dat van Dilsen er toch meer van wist dan wij met z'n allen bij elkaar. Ja man, dat had ik ook niet gedacht. Hij heeft namelijk een kennis in P.V.U. en dat is

OOK HET BETONNEN PLAFOND NU WAAR DE VOETSTAPPEN OP GESCHILDERS STAAN GAAT DOORBUIGEN ALSOF IN HET MIDDEN BOVEN ONS EEN ENORM GEWICHT LANGZAAM WORDT NEERGEZET. DE MIDDENSCHOUR INMIDDELS IS HALVERWEGE. ACHTER DE KALK WORDEN SLECHT-GEMETSSELDE STENEN ZICHTBAAR, DONKER EN AFGEBOKKELD.

.....in P.V.U. en dat is een dispuutgenoot van Per. Zodoende. Ja, dat kon ik onmogelijk vermoeden. Ik had toen natuurlijk Menno wel verwijten kunnen maken, maar daar was ik net niet aan toe. Trouwens al heeft hij dan vorig jaar verdienstelijk werk gedaan in het B.Q.T.-ab-actiaat, ergens vind ik hem toch nog altijd een kwalijke zak. Juist en daarom heeft Mil ook indertijd op schorsing aangedrongen dat zat toen met de kwestie van Carry's toetreding in de V.R.Y.O. die net in oprichting was toen. Begrijp jij dat nu? Ik begrijp er niets van hoe een figuur als van Dilsen dit alle-

maal van zich laat zeggen. Wanneer de vent nu op ander terrein nog iets presteerde dan zag je hem even later toch maar weer van och och och. Toen komt als deus ex machina die vriend van Per binnen, als een kanon. Hij kan er nu eenmaal niet tegen en waar hij de moed vandaan haalt,.....

DONKERE RIJ AFGEBROKKELDE STENEN, ONREGELMATIG ALS BRUINGEROOKTE TANDEN ACHTER BLEKE LIPPEN. WAAROM CONVERSEERT MEN VERDER TERWIJL HET DUIDELIJK IS DAT HET GEBOUW OP INSTORTEN STAAT? VOORTDUREND MOET IK NU GRUIS EN STOFDEELTJES VAN MIJN KNIIEEN SLAAN. IN EEN HOEK KLINT GEJUICH. TWEE SCHAKERS ZITTEN ROERLOOS VOOR HUN BORD. ALFRED PRAAT. IEDEREEN PRAAT. NIEMAND DIE BEMERKT.

....en waar hij de moed vandaan haalt, daar kan ik toch ook allang niet meer bij. Notabene uit H.L. van de B.O.R. gekomen en hij loopt Brillling al enige jaren. Per vraagt hem of hij soms nog zin heeft als vierde man. Je weet wat de vent er op gezegd heeft. Kijk nu kunnen ze van alles van Menno zeggen omdat hij er bij zat, maar dit vind ik persoonlijk toch iets te ver gaan. Trouwens het is toch al algemeen bekend. Nu spreek ik nog niet eens van de reactie van de andere kant. Daar kan zelfs Brillling nog iets van leren. Hetgeen wel iets zegt. Enfin je kent hem.

MIJN ZWAKKE POGING OM OP TE STAAN WORDT HALVERWEGE AFGEBROKEN. DE SPIEREN WEIGEREN TE GEHOORZAMEN NU IK WAARNEEM HOE REEDS ENKELE HOEKPLAATSEN ZIJN BEDOLVEN ONDER HET TRAG NEERVALLEND STEENGRUIS. REEDS IS DE BAR OOK VERDWENEN ONDER EEN WALMENDGRAUWE ZICH VOORTDUREND UITBREIDENDE PUINSTAPEL. ZWAK GEKREUN GAAT VERLOREN IN ONVERMINDERD STEMMENGERUIS EN STEEDS KORT OPZWELLEND GELACH. STOF VERMENGTT ZICH MET ROOKWOLKEN VAN CIGARETTEN TOT TASTBARE MASSA; MAAR HET GEZICHT VAN ALFRED IS ER NOG. KLANKEN MET KLANKEN VORMEN RIJEN, LANGZAAM BINNENDRINGEND IN DE GEHOORGANGEN. KLANKEN MET KLANKEN RIJENVORMEND ONAFHOORBAAR.

Trouwens volgende week zal zij zelf wel weer de wie wa woh woh van de och och och. Je begrijpt dat niemand dit zal nemen. Dit was Jonnie ook onmiddellijk met mij eens. Dit is verdombelangrijk. Kijk om kort te gaan komt het hier op neer dat Per de hele zaak uit wil praten en daarna met van Dilsen tot een vergelijk wil komen na eerst met Jan, Jonnie en Mil een standpunt te hebben bepaald. Maar de moeilijkheid is, dat als ze dit doen Menno onmiddellijk zijn kans voorbij laat gaan

en de hele boel weer in de soep laat draaien.

Begrijpewaddikbedoel?

TUSSEN DE OVERGOLVENDE GELUIDEN EN HET STOF - KLANKEN VAN GRUIS - KLEM IK MACHTELOOS DE RANDEN VAN MIJN STOEL. MET DROGE LIPPEN TRACHTEN TE ANTWOORDEN. MAAR WETEND MAAR WETEND DAT DE WERKELIJKHEID HET ALTIJD WINT VAN HET ONMOGELIJKE.

WAR

DE ARTISTIEKE LUSTMOORDENAAR.

of: IJSJES ETEN OP EEN BRUG.

Toen ze er zeventien op hadden vroeg de jongen het meisje, of ze er nog een wou. Toen bleek dat ze zeventien genoeg vond nam de jongen nog een paar ijslolly's in een zakje mee en ze verdwenen gearmd van het toneel.

De jongen noch het meisje zijn voor ons verhaaltje van enig belang, zodat we hen verder zullen laten lopen en ons zullen concentreren op Haalep Bullepeer, een man, die de meest eigenaardige aberraties op sexueel gebied vertoont, eigenaardigheden, die we verder zullen laten rusten, omdat ze met ons verhaaltje weinig te maken hebben. Liever bemoeien we ons nu met de beminlijke Baa Rubill.

Baa Rubill handelt in eieren. Ze heeft een winkeltje op de hoek van het Eggertstraatje en de Gravenstraat. Velen kopen hier tussen de middag hun eitje voor op het brood. Maar ik dwaal af, en dat terwijl ik nog niets verteld heb over Kalop Nahoj, de oude Karthuizer, die in ons verhaaltje zo een belangrijke rol speelt. Kalop Nahoj dan stond op een goede dag in zijn cel, toen de abt binnen kwam. Zijn pij zag rood van het bloed, dat in de vorm van een vruchtboom met het hoofd als kruin geformeerd was. Ongetwijfeld zal Kalop Nahoj niets hiervan begrepen hebben. Dat zullen we echter in het midden moeten laten. Ons verhaaltje eist, dat we verder gaan.

De jongen en het meisje stonden op een brug en aten een ijslolly. Ze lachtten elkaar eens vriendelijk toe, de jongen kneep het meisje eens in een vlecht. Het was een vertederend gezicht. Helaas heeft het met ons verhaaltje niets te maken, zodat we niet verder kunnen praten hierover.

P. A.

Anjalou een figuur, die bij al zijn fouten, zijn werken schrijft uit een drang van binnenuit, die hem vaak tot onverantwoorde slordigheden verleidt. Beide schrijvers hebben hun verdiensten en hun fouten; het is de grote verdienste van J.L.L., dat hij ons het verschil heeft doen beseffen tussen twee mensenkindren van dit niveau.

Naschrift van J.L.L.

Het moet mij van het hart, na inzage van het naschrift onder het door mij geschilderde portret, dat dit inderdaad op deze manier misbruikt kan worden om iets ten nadele te zeggen van de grote Ibrahim Fabel, hetgeen geenszins mijn bedoeling was.

J.L.L.

Naschrift van de Redactie.

Wij hebben nooit iets ten nadele van Ibrahim Fabel durven zeggen. Het verheugt ons dan ook oprecht, dat ook J.L.L. terug wil keren van de dwalingen zijns weegs.

(Discussie gesloten. Red.).

GERARD BRUNING - G E D I C H T E N (DE BEUK 1954)

Ik ben oprecht getroffen door de in mijn ogen zeer bijzondere verzen van de in 1926 - 28 jaar oud - overleden dichter Gerard Bruning. Hij behoorde tot de Katholieke jongeren, die zich schaarden rond het blad "De Gemeenschap". Tot hen rekt men ook zijn broer Henri, die zich later, gelijk bekend, aansloot bij lieden, die C.J. Kelk in zijn "De Nederlandse Poëzie sinds 1880" wel noemt, maar verder niet wenst te behandelen. Er zijn de nodige jaren verstreken sinds de verschijning van Kelk's boek, het heeft intussen bij de Slegte gelegen; ik twijfel er niet aan, dat vandaag de papieren van Henri weer tamelijk objectief gevalueerd staan, wat me, hoewel ik zijn houding afkeur, toch beter lijkt. Maar dit slechts terzijde.

Kelk zegt, dat de opstellen van Gerard grote indruk maakten, zijn poëzie evenwel acht hij niet sterk. Over de opstellen kan ik me niet uitspreken, omdat ik ze niet ken, maar het bagatelliseren van de gedichten komt mij voor als niet juist. Ik ben zo vrij dit verschillend inzicht terug te voeren op de benaderingswijze van de literatuur. Kelk is slachtoffer geworden van zichzelf, hij is zozeer de gearriveerde kritikus, dat hij bijna een ambtenaar is, belast met de handhaving van de bepalingen van de Warenwet.

Verstard in een aantal koele schema's, die eeuwigheidsgelding moeten bezitten om het beroep tot een routinebezigheid te maken. Een andere meer vriendelijke verklaring voor zijn negatieve oordeel is, dat hij niet het gehele poëtisch oeuvre onder ogen heeft gehad. Dat zal het dan wel zijn. Indien hij zich namelijk baseert op hetgeen in de verzameling van De Beuk nu onder de nummers 1 - 7 staat, ben ik zelfs bereid hem te volgen. Deze gedichten uit de jaren 1922-'24, voorafgaand aan de oprichting van De Gemeenschap, schijnen mij voor een goed deel holle, verwarde, nog niet volgroeide klanken. Van de daaronder vallende drie Kleine Poëmen wil ik alleen zeggen, dat ze aardig zijn; het enige poëtische er aan is de titel!

Mijn bewondering voor Gerard Bruning put ik uit de verzen, die hij de laatste twee jaren van zijn leven schreef. Ongekend spontaan, soepel en nochtans een forse lijn, sprankelend.

Gewelven breken

glimlach, mijn stem, glimlach zeer hoofsch,
pareer den slanken groet standvastig.

Het doet me leed, wanneer ik bedenk, dat de erkenning, die in deze bundeling tot uiting moet komen - te lang na zijn dood - juist plaats vindt in een tijd, dat zij nauwelijks als een volwaardige hommage aangemerkt kan worden. Immers de 'gunstige economische verhoudingen' brengen met zich mee, dat in zo geringe mate quantitatief geschift behoeft te worden, dat men aan een kwalitatieve selectie van de totale "litteraire produktie" vrijwel niet toekomt. Edele bloemen als de verzen van Gerard Bruning dreigen dan schuil te gaan achter een alles overwoekerende onkruidvegetatie. Ik wil mijn enthousiasme tot slot illustreren met dit citaat:

De ruiter rijdt.

Al-nachtelijk
hangen zijn vleugels zwart gespreid
ontsteld
berijdt
hij
de flanken der ronkende stad.

Verstard in een aantal koele schema's, die eeuwigheidsgelding moeten bezitten om het beroep tot een routinebezigheid te maken. Een andere meer vriendelijke verklaring voor zijn negatieve oordeel is, dat hij niet het gehele poëtisch oeuvre onder ogen heeft gehad. Dat zal het dan wel zijn. Indien hij zich namelijk baseert op hetgeen in de verzameling van De Beuk nu onder de nummers 1 - 7 staat, ben ik zelfs bereid hem te volgen. Deze gedichten uit de jaren 1922-'24, voorafgaand aan de oprichting van De Gemeenschap, schijnen mij voor een goed deel holle, verwarde, nog niet volgroeide klanken. Van de daaronder vallende drie Kleine Poëmen wil ik alleen zeggen, dat ze aardig zijn; het enige poëtische er aan is de titel!

Mijn bewondering voor Gerard Bruning put ik uit de verzen, die hij de laatste twee jaren van zijn leven schreef. Ongekend spontaan, soepel en nochtans een forse lijn, sprankelend.

Gewelven breken

glimlach, mijn stem, glimlach zeer hoofsch,
pareer den slanken groet standvastig.

Het doet me leed, wanneer ik bedenk, dat de erkenning, die in deze bundeling tot uiting moet komen - te lang na zijn dood - juist plaats vindt in een tijd, dat zij nauwelijks als een volwaardige hommage aangemerkt kan worden. Immers de 'gunstige economische verhoudingen' brengen met zich mee, dat in zo geringe mate quantitatief geschift behoeft te worden, dat men aan een kwalitatieve selectie van de totale "litteraire produktie" vrijwel niet toekomt. Edele bloemen als de verzen van Gerard Bruning dreigen dan schuil te gaan achter een alles overwoekerende onkruidvegetatie. Ik wil mijn enthousiasme tot slot illustreren met dit citaat:

De ruiter rijdt.

Al-nachtelijk
hangen zijn vleugels zwart gespreid
ontsteld
berijdt
hij
de flanken der ronkende stad.

HET BOEKENBAL.

De verkoopspsychologen, belast met de organisatie van het Boekenbal en de daarbij behorende stunts waren van mening, dat Prinses Beatrix en burgemeester Van Hall een wat eenzijdige vernieuwing vormden; zodoende werden ook wij verblijd met een uitnodiging. Nerveus gelijk wij waren bij het eerste echte bal met het eerste echte meisje, wisten wij niet goed of we in het beste blauwe pak of in een gescheurde pyamabroek het meest gewaardeerd zouden worden en daarom trokken we maar aan wat we zelf het leukste vonden, omgeven door ritselende sluiers van het periodiek, dat ons deze uitnodiging bezorgd had.

Bij de deur stond een dienstdoende ambtenaar met de initialen R.v.Z. op zijn pet, die met behulp van een zaklantaarn ieder zijn plaats aanwees, wat heel vreemd is als U bedenkt, dat op een bal meestal gedanst wordt. Geheel overdonderd door het verschil tussen wat wij verwacht hadden en wat wij zagen, keken wij toe. Het marktwezen vierde hoogtij; onder handslag boden boekverkopers, uitgevers, drukkers en producenten tegen elkaar op, terwijl hun vrouwen, de een al schitterender dan de andere, glimlachend toekeken als werden zij verhandeld. Ieder tijdschrift belichaming van een z.g. stroming, had een eigen hoek in de zaal, die speciaal voor deze gelegenheid de vorm van een regelmatig veelhoek had aangenomen, omdat anders vele redacties dakloos zouden zijn. Zij bliezen zich op als boze katten, loerden venijnig naar de andere hoeken en kaaptten zo af en toe elkaars vrouwen weg, verder kwamen geen ongereldheden voor. Omdat in de behoefte van een band niet voorzien was, hadden twee ondernemende jongelieden plaats genomen op het Podium, waar zij heftig op de tam-tam sloegen. Spoedig was het feestgedruis door de hele stad hoorbaar.

De kritiek doorkruiste diagonaalsgewijs de zaal, gewapend met Argusoog, papier en potlood. Adriaan Morrien stond in het middelpunt, met de rust van een man, die zijn boekenkast, koffiepote en en passant ook zijn kinderen in de vertrouwde handen van een aardige juffrouw van de Oppas-Centrale weet.

Men danste dus; en wel in zo grote getale, dat terecht van overbevolking gesproken kon worden. Hartstochtelijk zijn Archibald Strohalm kopjes gevend, danste Harry Mulisch rond, wat niet zo zeer op homosexualiteit als wel op narcisme wijst. Merkwaardig genoeg scheen hij helemaal geen last van het gedrang te hebben, hij danste eenvoudig door de mensen heen!!! Men zag hem overi-

gens ook nauwelijks; men reageerde althans niet op zijn wonderlijke abstractie-vermogen. Ook de heer J.J. Klant bezat een dergelijk vermogen. "Je moet nu weggaan en niet meer terugkomen, Jan, want je bent een dichter!" had het meisje vanmorgen tegen hem gezegd. Dus sprong hij nu wat rond met de deur van wie hij de vorige avond beseft had veel te houden.

Om precies twaalf uur kwam de portier wat verstrooid binnenschuiven. Het was het uur, waarop ieder redelijk mens spoken verwacht. De portier haalde een pakje bruine boterhammen uit zijn zak en at ze aandachtig op. Of ook hij een geest was, konden wij niet zien; niemand verstoorde zijn rust door het te proberen, evenmin als dat van Lucebert duidelijk werd, die schommelend op een fraaie lichter ieder contact vermeed.

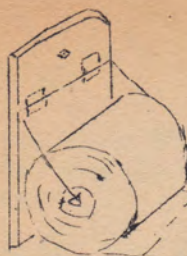
Wij zelf dansten in de bekende driehoeksverhouding, zonder last te hebben van het gedrang. Dat ook wij geesten waren, had een andere oorzaak: dat wij zelf het waren, die het droomden. Pas de dichte haag politie-agenten riep ons tot de realiteit terug.

Srs.

B R U L A A P .

Toen we gisteren in Artis waren
En jij in het aquarium je boterham zat te eten
Heb ik het gekste moment van mijn leven gehad.
Je herinnert je misschien die meneer nog
Die bij de ijsberen een lolly stond te likken
En die ons voorging naar de zeehonden?
Nou die meneer zag ik later weer terug,
Toen stond hij niet langer naar de beesten te kijken
Want hij stond in zijn interlokje in het apenhok
Toen hij me zag begon hij triomfantelijk te brullen
Nee, dat was geen prettige belevenis.

Pierre Anjalou

REDAKTIE: F.A. Bijlsma, H. Flamman, E. de Gorter.

CENSOR: W. Lieber

REDAKTIEADRES: Westeinde 23 boven
beneden

PLAY - PRAET

no I

Pasen 1957

REDAKTIONEEL.

U weet: eens waren de muren wit. En wie mocht menen, dat zij thans ontsierd zijn, denkt niet met ons mee. Witte kalkmuren worden jaarlijks ververst, een schat van herinneringen met zich meevoerend naar een onontwarbaar verleden. Luister daarom en wij geven een antwoord aan de roep om een minder kortstondig bestaan.

Laat ons de goede vruchten van den goed jaar conserveren.

CENSUREEL

De beste stuurlied staan ook wel eens waar zij eigenlijk zouden moeten zitten; overigens eindelijk de Juiste Koers.

BOVEN

Waarom beloven zomerwinden
zachte meisjeshanden
terwijl de hemel donkert?

Geweldig is het feest
der beminden
vuriger dan Eros
tijdens zijn huwelijksnacht.

—
dartel, zei ik
dartel leven
spartelen als een kind
en dartel sterven.

—
Simon Kellock fronst
VEZELEN
och hemeling
huiver ik.

—
mijn poëzie
vervreemd door barbaarse bezemstelen
leeft nader langs
de vensters van uw hart.

B E N E D E N .

ik(hij) denk(denkt) soms
 dat ik(hij)-(dat hij(ik))
 dood zal gaan dood zal gaan
 dat is"op zal staan
 de stoel laten staan
 en gaan
 dood zal gaan.

geheel gedeukt, deukhoed
 smoking met pilssporen
 tweeslachtig twalet
 als het ware om een
 trait d'union te weven
 tussen jou, mij en
 quatre-bières.

altijd anders
 wanneer jij en ik
 drijven
 in een bekeerglas
 geluk, dat men
 nergens kopen kan.

EDEN & MOLLET.
 sta en wandel
 jansen
 en handel
 in dode fransen
 uit suez.

ANCIENT AND MODERN WAR
 de geelgrijze aarde
 de grijze huizen
 en de groene lijken
 vertroupt door spijkerlaarzen

Hier huizen-
 hoog buizen
 leveren
 voor het riool
 oneindigheid.

NIGHTCAP.

De nachten zijn als nightcap
 Als je er teveel in doet
 Wordt je
 En de glazen bodemloos,
 De barkeepers wuivende palmen
 Aan een gekromd strand
 Langs de oceaan.

In AFRIKA
 ist
 zo A
 zo ABC
 zo alles
 scho-schön.

TOVERFLUIT

Jij - de voeten bewegen het gras
 een kleine grauwe kikvors
 en de dromende koeien, die
 verkoeling zoeken in de ritseling
 van sleepboten in Doesburg
 this wonderful summer

hoofd verloren
 hart gewonnen
 7 mensen boven
 onbezonnen.

"De slechtste beulen zijn zij, die een goed hart hebben en onder het mom van vertedering 12 bijlslagen geven, waar één voldoende is."

Door de bomen de wind zien de kleine italiaan
door de bossen je geluid verstrooien is ook onder de kalk
je huid verkopen voor het te laat is de kleine heeft
door de bomen je huid zien waaien. lekker nix-an.

AAN LILYAN.

Ik wil, dat jij mij niet vergeet
als ik dronken ben en jou vergeet.

Onlangs reden wij de golven
de kano knarsend angstig
het kreunend aarzelend riet
waarin wij strandden
alleen met ons zelf in Loosdrecht;
de verre wal vol 2 botanische mensen.

Vrouw zonder voeten
die moesten boeten
voor 'Schellingwou'
gut, 'k heb berouw.

AMATEURFOTOGRAAF.

Lekker zonnen in je blitzlicht
lekker niks doen in je donkere kamer
je kiekt wat zielsconflicten
en laat ze uitbijten in fixeer.

Gewoon de staart van je
Vrouw versnijden
Op bokkewagens rijden
Door deze ziekenkamer.

Ik doe aan toerisme in mij zelf
Ik maak er een mijn van en ik delf
De ertsen van het onderspit
Ik weet dat daar pit in zit

SCHOUWTONEEL:
dit wonderland is zichtbaar
geschokt door
Mascha ter Weeme.

Winter en de muggen zoeken
warmte in mijn venster
kijkend naar de trage dag
van een stencilbedrijf
als de WALIBIJ.

NU is het EIND gekomen
dromen die een vogelzucht vlochten
in mijn verlangen-paradijs
waar nu zuchtend zwart
vlinders licht zoeken.

Nu is het EIND gekomen aan deze PLAY-PRAET. Maak nu de muren
weer wit, faber Lingeman, opdat een blanke, onbetreden vlakte
die na ons komen inspirere, zoals eens wij geïnspireerd werden.

Red p-p

DE KONING ZIET ZIJN VOLK

ELIBIJ 1957